

Όλα για το παιδί (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 20, 2012

Έτσι συνηθίζουμε να λέμε εμείς οι μεγάλοι. Το παιδί αποτελεί αντικείμενο λατρείας, ο ήλιος περί τον οποίο περιφέρονται ως πλανήτες οι γονείς, ιδιαίτερα αν ο ήλιος είναι μονογενής. Σ' αυτό έχει αφιερωθεί και μια ημέρα του έτους. Ποιο άραγε το νόημα της αφιέρωσης; Μήπως στην πραγματικότητα οι υπόλοιπες δεν είναι για το παιδί; Ας εξετάσουμε την κοινωνική κατάσταση, όπως αυτή έχει διαμορφωθεί στα πλαίσια της αστικής κοινωνίας.

Κατ' αρχήν η κοινωνία αυτή καλλιέργησε την αντίληψη ότι η γυναίκα δεν είναι παιδοποιητική μηχανή (όρος προσφιλής ιδιαίτερα στις φεμινίστριες) προορισμένη να μείνει έγκλειστη και να ασχοληθεί αποκλειστικά με την ανατροφή των παιδιών και τα λοιπά του οίκου. Η έξοδος της γυναίκας συνοδεύτηκε από ζωπύρωση φιλοδοξιών επαγγελματικής καταξίωσης και λαμπρής σταδιοδρομίας. Το μητρικό φίλτρο κατάντησε να θεωρείται επίκτητο γνώρισμα, το οποίο εμφύτευαν στη γυναίκα κοινωνικές δομές του παρελθόντος. Κάποιες γυναίκες έφθασαν στην ακρότητα να υποστηρίζουν ότι δεν είναι πρωτεύον γι' αυτές να γίνουν μητέρες. Κάποιες, ελάχιστες έστω, αποφεύγουν ενσυνείδητα τη μητρότητα.

Καθώς στη σύγχρονη πυρηνική οικογένεια δεν υπάρχει θέση για τους παππούδες και τις γιαγιάδες, τα παιδιά, δύο κατά κανόνα με τάση πτωτική προς τη μονάδα, ανατρέφονται χωρίς να γευθούν τη μητρική στοργή, την οποία εξύμνησαν ποιητές κατά το παρελθόν. Η μητέρα επιστρέφει τσακισμένη από την κούραση και επιδίδεται αμέσως στις εργασίες της οικίας, καθώς ο άνδρας, ανατολίτης κατά τις συνήθειες, σύμφωνα με την καύχησή του, σπάνια δίνει χέρι βοήθειας. Σπάνια είναι και η συνάθροιση γύρω από το οικογενειακό τραπέζι λόγω των ωραρίων εργασίας. Οι καυχόμενοι διαρκώς για την κατάντια της κοινωνίας προβάλλουν ως λύση το σχολείο μακράς διάρκειας λειτουργίας (ολοήμερο καλείται). Αυτό μπορεί να απαλλάξει τη μητέρα από την έγνοια της τροφής. Βλέπετε είναι διάχυτη η αντίληψη, και ας μη ομολογείται, ότι το παιδί είναι ζώο προς πάχυνση. Γι' αυτό και η παιδική παχυσαρκία λαμβάνει εκρηκτικές διαστάσεις στον κόσμο της αφθονίας. Τα παιδιά εδώ τρώνε και το ψωμί των πεινασμένων παιδιών του φτωχού κόσμου και καταστρέφουν την υγεία τους.

Η Πολιτεία επιτίθεται πλέον φανερά κατά της οικογένειας! Αφού επί σειράν ετών αδιαφόρησε για τη λήψη μέτρων υπέρ της πολύτεκνης οικογένειας, με βάση την ομόφωνη εισήγηση διακομματικής επιτροπής της Βουλής (1992), τώρα επιχειρεί να δώσει τη χαριστική βολή. Θέλει να επιβάλει δυσβάστακτο φόρο-τιμωρία της τεκνογονίας. Επιτείνει τα ωράρια λειτουργίας των καταστημάτων, ώστε οι αυτοαπασχολούμενοι να εξοντωθούν και να επιβιώσουν οι πανίσχυροι των οικονομικών καρτέλ, οι οποίοι με γλίσχρο μισθό θα απασχολούν επί δωδεκάωρο και πλέον τους υπαλλήλους τους. Μάλιστα υπάρχει στις προθέσεις της κυβέρνησης η αδειοδότηση λειτουργίας των καταστημάτων και κατά κάποιες Κυριακές, ρύθμιση που ισχύει ήδη για όλες τις Κυριακές στους παραθεριστικούς οικισμούς. Αυτά τα μέτρα, υποστηρίζουν οι αρμόδιοι, θα τονώσουν την αγορά. Θεωρούν ανεπαρκές το διατιθέμενο από το αγοραστικό κοινό χρονικό διάστημα όχι όμως και ανεπαρκές το εισόδημα του! Έτσι θα εκλείψει σταδιακά και η οικογενειακή σύναξη της Κυριακής, κατά την οποία τα παιδιά έχουν την ευκαιρία να βλέπουν και τους δύο γονείς συνάμα και να γέυονται τις εκδηλώσεις της αγάπης τους χωρίς το άγχος που τους συνοδεύει τις καθημερινές.

Τα παιδιά θα διαθέτουν στο μέλλον περισσότερες ακόμη ώρες στην τηλεόραση ή στο διαδίκτυο. Βέβαια το πάνθ' ορόν ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο επέβαλε να προβάλλεται πριν από κάθε εκπομπή ειδικό σήμα περί της καταλληλότητας ή μη αυτής. Φυσικά δεν ασχολήθηκε με το πόσες ώρες απουσιάζουν οι γονείς από την οικία. Όσο για τους εφήβους αυτοί βυθίζονται ολοένα και περισσότερο στον αχανή κόσμο του διαδικτύου. Μέσω της εικονικής πραγματικότητας αναπληρώνουν την έλλειψη ειλικρινούς φιλίας, συντροφικότητας, η οποία αφανίστηκε μαζί με το ομαδικό παιχνίδι, διαπροσωπικών σχέσεων. Το τί βλέπουν τα παιδιά και οι έφηβοι περιττό να αναφερθεί. Ας μην είμαστε υποκριτές. Πολλές φορές βλέπουμε μαζί τα αίσχη, τη σαβούρα που μας προσφέρουν οι ενδιαφερόμενοι για την καλλιέργεια και την ψυχαγωγία μας διαπλεκόμενοι με την Πολιτεία καναλάρχες.

Το παιδί γίνεται έφηβος και εξορμά για την κατάκτηση του κόσμου. Δεν χόρτασε στοργή, δεν γεύτηκε την ομορφιά της φύσης, δεν έμαθε πώς βγαίνει το ψωμί. Από την άλλη τα έμαθε όλα, τα θέλει όλα γρήγορα και άκοπα! Αυτό του δίδαξε η πλανεύτρα μικρή οθόνη. Και εκεί έξω τον καρτερεί η κοινωνία, να του δείξει το άγριο πρόσωπό της του ανηλεούς ανταγωνισμού. Και ο έφηβος, προδομένος από τους γονείς, τους εκπαιδευτικούς και την Πολιτεία, παραδίδεται αμαχητί, καθώς βλέπει να ορθώνονται ολόγυρά του αδιέξοδα. Ποια η λύση; Η φυγή από την πραγματικότητα. Εσωστρέφεια και κατάδυση σε μεγαλύτερα βάθη του διαδικτύου ή εξωστρέφεια προς διασκέδαση

με αναζήτηση διεξόδου στους τεχνητούς παραδείσους. Κατάχρηση οινοπνευματωδών ποτών αρχικά, χρήση ναρκωτικών ουσιών στη συνέχεια, αχαλίνωτος ερωτισμός το επιστέγασμα. Και αρκετοί από εμάς τους φρόνιμους μεγάλους, τους «άψογους», σπεύδουμε να καταγγείλουμε τους νέους ως διεφθαρμένους! Γιατί; Επειδή αρνήθηκαν να κληρονομήσουν την υποκρισία μας. Άλλοι πάλι αναλώνονται με περισσή υποκρισία να τονίζουν ότι τα παιδιά και οι έφηβοι αγνοούν, γι' αυτό και πρέπει να βελτιωθεί η εκπαίδευση, να γίνονται σεμινάρια και άλλα. Σε ποιους; Στα παιδιά, που από την ηλικία του νηπιαγωγείου έχουν ιδεί αμέτρητες σκηνές των συνεπειών του οινοπνεύματος, των ναρκωτικών, του ερωτισμού. Οι νέοι γνωρίζουν πολύ καλά τις συνέπειες. Η επιλογή τους είναι ενσυνείδητη, επειδή εμείς δεν τους διδάξαμε ότι η ζωή έχει νόημα, όταν την παλεύεις ως ίσος προς ίσο και δεν αναμένεις τα πάντα να πέσουν από τον ουρανό. Ότι αξίζει, όταν γεύεσαι τη στέρηση, την αδικία, την εκμετάλλευση και συνεχίσεις να ονειρεύεσαι. Τι; Έναν τίμιο αγώνα για τον επιούσιο άρτο, μια ευτυχισμένη οικογένεια με αυτάρκεια, την ανακούφιση τους πάσχοντος συνανθρώπου, έναν δικαιότερο κόσμο.

Τι απ' όλα αυτά διδάξαμε στα παιδιά μας; Δεν είχαμε ως πρωταρχικό στόχο να μη τους λείπει κάτι; Δεν φυγαδεύσαμε τα ιδανικά, μήπως και σαγηνευτούν απ' αυτά και δεν καταφέρουν να ορθοποδήσουν στην κοινωνία, όπου κανένας δεν προκόφτει με τον σταυρό στον ώμο; Δεν προβάλαμε ως μοναδική αξία το χρήμα και ως τρόπο ζωής τον καταναλωτισμό; Βέβαια στην υπερπροσπάθεια προς εξασφάλιση του μέλλοντός τους τους αφήσαμε και χρέος μάλλον σημαντικό για τα δεδομένα, όπως έχουν πλέον διαμορφωθεί!

Τελικά τι κάναμε για το παιδί; Το σκοτώσαμε αγέννητο ή γεννημένο, επειδή η κοινωνία μας είναι εχθρική προς το παιδί.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

(Πηγή: *antibaro.gr*)